

154/98

L. L.

njsko društvo v varstvo lova.

35683

Poklonitev avstrijskih lovcev.

Bila je vesela slavnost, prav svoje vrste, milobna in veličastna, na kateri se je dne 25. junija sešlo do 4000 zastopnikov zelene bratovščine, do malega sami pravi lovci, v parku cesarskega gradu v Schönbrunnu, da se enega srca in enih misli poklonijo Njegovemu Veličanstvu cesarju. Poklonitev pa se je vršila tako silno prisrčno, s takim enodušnim prepričanjem, da javaljne kedaj prekosi kaka podobna prilika nepozabni vtisk. Bil je za avstrijske lovce dan veselja in časti, kakršnega niso prej še nikdar doživeli in ga težko še enkrat čakajo.

Ob devetih zjutraj so začeli prihajati lovci s svojimi gospodarji na čelu, razne lovske združbe in zastopi. Ob cesarskem gradu in daleč po izobokanem četverokotniku so se razpostavili Korošci (50 mož), Kranjci (80), potem po svoji fantastični obleki vidni lovci iz Bukovine (30) in Galicije (60), na to Šlezaki (200), Moravci (350), Dolenjeavstrijci (800), Čehi (1000), Gorenjeavstrijci (400), Štajerci (500), Tirolci (30) in naposled Salcburžani (120). Na čelo lovcev iz vsake od cesarskih dežel so se postavili udje cesarske rodovine, vsi v lovski obleki: k. kr. visokosti gospodje nadvojvode Oto, Ludovik Viktor, Leopold, Andrej, Ferdinand, Jožef Ferdinand, Peter Ferdinand, Franc Salvator, Henrik, Jožef Avgust, potem vojvoda Ernst Avgust Cumberlandski s princema Kristijanom in Ernstom Avgustom.

Nekaj minut pred enajsto uro je Nj. Vzvišenost najvišji lovski narednik baron pl. Gudenus v paradni uniformi stopil gori po stopnicah ter sporočil vladarju, da so pripravljene avstrijski lovci, da se poklonijo. Vladar se je sedaj odpravil na teraso. Cesar je imel svojo navadno lovsko obleko, lodnast klobuk z dlačnikom divjega kozla, kratko lodnasto suknjo in usnjene dokolenke ter lovski nožič ob boku. Ko so bili lovci zagledali vladarja, ki je sam stopil na estrado in se razoglavil, so burno vzkliknili in klicali «Slava!» med njih klici, ki so se daleč razlegali, pa so se glasili zvoki lovskih rogov. Ven in ven so znova lovci klicali «Slava!» pa mahali s klobuki.

Potem je šel cesar dol po stopnicah; spremljali so ga knez Auersperg, generalni adjutant in krilni adjutant. Njegova c. in kr. visokost nadvojvoda Franz Ferdinand, ki so ga drugi nadvojvode in mnogi kavalirji obstopili v polkrogu, je stopil naprej, se razoglavil in s krepkim, daleč donečim glasom tako-le ogovoril cesarja:

«Vaše Veličanstvo! Premilostljivi cesar in gospod! Po Vsemogočnega volji praznujejo letos avstrijski narodi z radostnim srcem petdesetletnico dneva, katerega je Vaše Veličanstvo zasedlo preslavni prestol habsburški, in vsi sloji, vsi stanovi tekmujejo, da podado svojemu ljubljenu cesarju zagotovilo o najiskrenejši ljubezni in neomahljivi zvestobi. Avstrijski lovci, ki si štejejo v ponos, da so vselej, kadar so bili na plemenitem lovu, med seboj videli svoje vladarje, prosijo Vaše Veličanstvo, da smejo po svojih prečastitljivih običajih biti deležni veselja, ki navdaja avstrijska srca!

Kajti, da praznuje lovec petdeseto leto preslavnega vladarstva Vašega Veličanstva, sme zapustiti svoje lovišče in stopiti v preprosti obleki pred Vaše Veličanstvo, da se pokloni svojemu ljubljenu cesarju in kralju kot svojemu najvišjemu lovcu-gospodarju.

Iz vseh lovskih pokrajin avstrijskih so prispeli lovci, in sleherni lovec ponese nepozabni spomin na to srečno uro na dnu svojega zvestega srca domov v svoje preljube gozdiče, v svoje domače gore, in stanovitna ostane njegova najtoplejša, najiskrenejša želja: ‚Bog blagoslovi, Bog ohrani, Bog čuvaj Vaše Veličanstvo!‘

Meni pa dovoli Vaše Veličanstvo najmilostliveje, da v imenu najspoštljiveje vdanih avstrijskih lovcev prespoštljivo izročim po starem lovskem običaju in verni šegi ‚vejico‘ kot najčastnejše lovsko znamenje, in vedno spremljaj Vaše Veličanstvo na vseh potih po zelenem gozdu pozdravilo vsekdar zvestih lovcev: Lovski na zdar!»

Lovci so na glas povzeli pozdravilo in mahali s klobuki. Iz daljave so zadoneli rogovi. Le polagoma so se porazlegle šumne ovacije. Zopet je nastala slovesna tišina, in vse je zvesto poslušalo besede, ki jih je izpregovoril cesar:

«Pač Mi je hvaležno pripogniti kolena pred Vsemogočnim, čigar Mi je pred petdesetimi leti poverila Moje narode, ko vidim prizadevajo v vseh krogih, slojih in stanovih avstrijskih neozvesta srca, da bi Me častila z dokazili ljubezni in vdanosti.

K tem preganljivim izjavam so se pridružili sedaj tudi lovci iz vseh avstrijskih lovskih ograd. Kakor čista gorska in gozdna sapa Mi dene pogled na tisoč in tisoč lovcev, ki so prihiteli od blizu in daleč, da so Me presenetili s tako redko poklonitvijo.

Kadar Vam bode, ko se povrnete v domače kraje, izpolnjevanje lepih, toda težkih dolžnosti včasih prizadevalo hude težave, spomnite se dneva, ko Vas je Vaš najvišji lovec prisrčno pozdravil in Vas uveril o svoji naklonjenosti in hvaležni priznavi.

S posebnim veseljem sem vzprejel iz Tvojih, preizkušenega lovca rok častno vejico, ki si Mi jo izročil v imenu avstrijskih lovcev.

030030304

Prosim, bodite preverjeni, da bom zvesto hranil pomembni dar, ne samo kot spomin na to slavnost, temveč tudi na ure, ob katerih sem pol stoletja po vsakdanjih opravih tolikokrat pod milim nebom užival mir, se izpočival, krepil in veselil.

In tako kličem Vam in vsem, ki jih Vi danes tukaj zastopate, najiskrenejši blagoslov in pozdrav:

Lovski na zdar in lovska zahvala!

Zopet so zagrmeli slava-klici in zadoneli rogovi; Njegovo Veličanstvo pa je z nadvojvodo Francem Ferdinandom, knezom Karlom Auerspergom, najvišjim lovskim narednikom baronom Gudenusom in generalnimi adjutanti pristopilo k lovcem in hodilo ob njih. Načelnik lovcev iz vsake posamezne dežele je spremil cesarja do lovcev iz sosednje dežele.

Načelniki posameznih deželnih skupin so bili: grof Colloredo-Mannsfeld (Dolenje Avstrijsko), knez Kamilo Starhemberg (Gorenje Avstrijsko), baron Avg. Schwarz (Salcburško), grof Meran (Štajersko), baron Aichelburg-Labia (Koroško), knez Hugo Windischgraetz (Kranjsko), grof Brandis (Tirolsko), knez Adolf Schwarzenberg (Češko), Avgust grof Fries (Moravsko), grof Larisch (Šlezija), grof Roman Potocki (Galicija) in baron Wassilko (Bukovina).

O obhodu so cesarski lovci in dunajski klub «Gozdni rog» ves čas trobili lovske fanfare. Cesar se je pri vsaki skupini nekaj časa pomudil, segel lovcu-gospodarju v roko in ogovoril posamezne lovce.

Ta obhod je trajal poldrugo uro, in dasi je solnce neusmiljeno pripekalo, so se na željo Njegovega Veličanstva razstopile štirivrstne skupine lovcev tako, da se jih je polovico docela obrnilo ter je tako nastalo po vsaki strani dvovrstno poredje. To poredje je vladar zopet obhodil v svoji dobrosrčnosti in iskreni radosti, ker srce ga je sililo, da zahvali še enkrat vse zbrane lovce. Bilo je bučno veselje, skoraj glušeče navdušeno vzklikanje, ki je spremljalo kakor vršoč val našega cesarja na tem ponovljenem obhodu. Ko je bilo Njegovo Veličanstvo izreklo s pristrčnimi besedami še prirednikom zahvalo in priznanje za lepo uspelo slavnost, je bilo konec slovesnosti. Toda minila je le na mestu, kjer se je vršila, kajti v srcu vsakega, od visokega gospodarja pa do zadnjega paznika in pomagača, ki je bil priča milosti našega vladarja, je naklonil naš vladar lovstvu, ne premine nikdar in nikoli več. Bil je prekrasen, pomenljiv dan veselja za junija meseca. Bil je prekrasen, pomenljiv dan veselja za junija meseca.

